Dosar civil nr.2-2299/2026
PIGD nr.2-26090588-09-2-16072026

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

02 septembrie 2026
mun.Bălţi

Judecătorul Judecătoriei Bălţi, sediul Central - Eduard Balan, examinând, în procedura cu privire la cererile cu valoare redusă, cererea de chemare în judecată depusă de SRL„Easy Credit” către Grigoraș Alexandru cu privire la încasarea datoriei, penalității de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată,

A C O N S T A T A T :

Argumentele participanților la proces:

1. Reclamantul OCN„Easy Credit”SRL la data de 16 iulie 2026 a depus cerere de chemare în judecată către Grigoraș Alexandru cu privire la încasarea datoriei, penalității de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată a indicat că, între OCN„Easy Credit”SRL și Grigoraș Alexandru a fost încheiat la 24 octombrie 2025 un contract de credit nebancar cu nr.084622232. Ca urmare a asumării angajamentului OCN„Easy Credit”SRL s-a obligat să acorde debitorului un credit nebancar în mărime de 6.399 lei, iar debitorul s-a obligat să ramburseze creditul în 10 rate lunare egale a câte 640 lei lunar, începând cu data de 24 noiembrie 2025. Rata lunară, în cazul creditelor oneroase include o parte din capital precum și costurile aferente în conformitate cu prevederile contractuale și cu periodicitatea prevăzută în Graficul de Rambursare a creditului nebancar.

3. A invocat că, a acordat creditul în termenul și condițiile stabilite în contract, în conformitate cu prevederile Secțiunii 3.01 din contractul de credit, astfel îndeplinindu-și toate obligațiile asumate față de debitor cu bună-credință și diligență, pe când debitorul a achitat trei rate lunare după care a încetat să-și execute obligațiunile contractuale de achitare a creditului nebancar în termenul și condițiile stabilite și din motive imputabile a creditorului se eschivează de la obligațiunile contractuale asumate.

4. A precizat că, pentru a soluționa amiabil litigiul, prin intermediul angajaților săi, telefonic iar apoi prin notificare scrisă, a somat debitorul solicitând achitarea datoriei restante, informându-l despre consecințele ce vor surveni în cazul neonorării obligațiunilor de achitare a datoriei restante precum și de consecințele survenirii rezoluțiunii unilaterale a contractului, însă în detrimentul acțiunilor creditorului de a aplana litigiul în mod amiabil, debitorul continuă comportamentul de rea-credință refuzând în continuare achitarea creditului în condițiile stabilite.

5. A specificat că datoria restantă a pârâtei constituie suma totală de 7.069 lei, formată din rate scadente neachitate în sumă de 2.550 lei, penalitatea în mărime de 1.960 lei și suma ratelor rămase dar neachitate în mărime de 2.559 lei.

6. Reclamantul OCN„Easy Credit”SRL solicită încasarea de la pârâta Grigoraș Alexandru a datoriei în cuantum de 7.069 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, constând în taxa de timbru în mărime de 200 lei și taxa de stat în cuantum de 332,72 lei.

7. Prin încheierea din 16 iulie 2026, cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare în procedura cererilor cu valoare redusă, prevăzută de Capitolul XXI din Codul de procedură civilă, art.276^2–276^4. Totodată, pârâtei i s-a comunicat că este obligată să prezinte, în termen de 30 de zile de la data comunicării cererii de chemare în judecată, referința și documentele justificative care confirmă circumstanțele pe care își întemeiază obiecțiile, în cazul în care nu recunoaște pretențiile reclamantului, precum și, după caz, cererea reconvențională. De asemenea, pârâta a fost informată că neprezentarea în termen a referinței, a cererii reconvenționale, după caz, și a probelor aferente conferă instanței dreptul de a examina cauza civilă în baza materialelor existente la dosar (f.d.29).

8. Conform art.100 alin.(1) Codul de procedură civilă, *cererea de chemare în judecată şi actele de procedură se comunică participanţilor la proces şi persoanelor interesate, contra semnătură, prin intermediul persoanei împuternicite, prin poştă, cu scrisoare recomandată şi cu aviz de primire, prin intermediul biroului executorului judecătoresc, la adresa electronică indicată în cererea de chemare în judecată sau înregistrată prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, sau prin alte mijloace care să asigure transmiterea textului cuprins în act şi confirmarea primirii lui, precum şi prin delegaţie judiciară.*

9. Conform art.105 alin.(1) Codul de procedură civilă, *citaţia şi înştiinţarea se trimit prin scrisoare recomandată cu aviz de primire sau prin persoana împuternicită de judecată. Data înmînării citaţiei sau înştiinţării se înscrie pe citaţie sau înştiinţare în partea care se înmînează destinatarului, precum şi pe cotor, care se restituie instanţei.*

10. Iar în conformitate cu pct.2 din anexa nr.1 la HG nr.1457 din 30.12.2016, pentru aprobarea Regulilor privind prestarea serviciilor poștale, trimitere nereclamată reprezintă trimitere poştală care nu a fost distribuită (predată) destinatarului din cauza nesolicitării sau refuzului de recepţionare a acesteia.

11. Totodată, potrivit art.276^4 alin.(2) Codul de procedură civilă, *dacă, după ce i s-au comunicat cererea de chemare în judecată şi înscrisurile anexate, pîrîtul nu depune referinţă, soluţionarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar.*

12. La fel urmează de reținut și prevederile art.22 alin.(1), (2), (3), (4) lit.a,b) al Codului civil care stipulează că, *(1) Se consideră notificare comunicarea unui act juridic sau a unei informaţii într-un scop juridic. (2) Notificarea poate fi făcută prin orice mijloace adecvate circumstanţelor dacă legea sau actul juridic nu impune o anumită cerinţă de formă. (3) Notificarea produce efecte din momentul cînd ajunge la destinatar, cu excepţia cazului în care aceasta prevede un efect întîrziat. (4) Notificarea se consideră ajunsă la destinatar: a) cînd este predată destinatarului; b) cînd este predată la adresa poştală indicată de destinatar în acest scop ori, în lipsa acesteia, la sediul destinatarului persoană juridică sau la domiciliul destinatarului persoană fizică.*

13. Cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate acesteia au fost expediate pârâtei prin scrisoare recomandată cu aviz de recepție, respectiv prin unul dintre mijloacele de comunicare a actelor de procedură prevăzute de art.100 din Codul de procedură civilă, la adresa indicată în cererea de chemare în judecată.

14. Potrivit materialelor dosarului, corespondența expediată a fost returnată instanței cu mențiunea „nereclamat”. Prin urmare, actele de procedură nu au ajuns la destinatar din cauza nesolicitării sau refuzului de recepționare a acesteia, și nu ca urmare a neexpedierii ori a comunicării necorespunzătoare a actelor de către instanța de judecată.

15. Ținând seama de specificul procedurii cererilor cu valoare redusă, care derivă, în principal, din raporturi obligaționale, instanța consideră că pârâta nu putea să nu fie conștientă de consecințele juridice ale neexecutării obligațiilor asumate. Mai mult, aceasta trebuia să prevadă în mod rezonabil că, în cazul neonorării obligațiilor contractuale, organizația de creditare nebancară își va exercita dreptul de a solicita apărarea judiciară a drepturilor sale, iar actele de procedură aferente cauzei îi vor fi comunicate de către instanța de judecată la adresa indicată în informațiile oficiale anexate la materialele dosarului.

16. Prin urmare, judecătorul constată că au fost întreprinse măsurile necesare pentru comunicarea actelor de procedură către pârâtă la adresa indicată în cererea de chemare în judecată, adresă la care acesta are înregistrată și viza de domiciliu, adresă indicată și în contract. Cu toate acestea, pârâta nu a recepționat corespondența expediată și nu a prezentat referință la cererea de chemare în judecată, nu a depus înscrisuri și nici alte probe care să reflecte poziția sa față de pretențiile reclamantului, deși i-a fost acordat un termen suficient în acest sens.

17. Întrucât până la expirarea termenului stabilit prin încheierea din 16 iulie 2026 nu a fost recepționat niciun răspuns din partea pârâtei, judecătorul a procedat la examinarea și soluționarea cauzei în baza materialelor existente la dosar, în conformitate cu prevederile art.276⁴ alin.(2) din Codul de procedură civilă.

Aprecierea judecătorului:

18. Examinând probele administrate în vederea dovedirii circumstanțelor invocate și raportându-le, în ansamblu, la dispozițiile legale aplicabile raportului juridic litigios, judecătorul ajunge la concluzia că acțiunea înaintată de OCN„Easy Credit”SRL este întemeiată doar parțial și urmează a fi admisă în parte, din considerentele expuse în continuare.

19. În temeiul art.240 alin.(1) Cod de procedură civilă*, la deliberarea hotărîrii, instanţa judecătorească apreciază probele, determină circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părţi, legea aplicabilă soluţionării cauzei şi admisibilitatea acţiunii.*

20. Potrivit art.276[2] alin.(1) Codul de procedură civilă, *dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depăşeşte 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanţei, fără a se lua în considerare dobînzile, penalităţile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.*

21. Conform art.276[3] alin.(1) Codul de procedură civilă, *procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă*. Alin.(2) *Judecătorul poate dispune citarea participanţilor la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părţi de a examina cererea în şedinţă publică. Judecătorul poate să respingă o astfel de solicitare în cazul în care consideră că, ţinînd cont de împrejurările cauzei, nu sînt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată care poate fi atacată odată cu fondul*. Alin.(3) *În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pîrîtul prezintă instanţei judecătoreşti şi reclamantului o referinţă, precum şi copii de pe înscrisurile necesare. Pîrîtul poate depune o cerere reconvenţională în condiţiile art.172 şi 173 doar dacă valoarea acţiunii reconvenţionale nu depăşeşte valoarea admisibilă şi condiţiile legale de exercitare a cererii iniţiale cu valoare redusă.*

22. Potrivit art.276^4 alin.(1) Codul de procedură civilă, *istanţa soluţionează cauza şi adoptă dispozitivul hotărîrii într-un termen de cel mult 6 luni de la data depunerii cererii.*

23. În contextul pretențiilor deduse judecării, judecătorul reține că în conformitate cu prevederile art.5 Codul de procedură civilă, *orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanţă judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-şi apăra drepturile încălcate sau contestate, libertăţile şi interesele legitime.*

24. Conform prevederilor art.9 alin.(1) și alin.(2) lit.a) Codul civil, *drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sunt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile. Drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice.*

25. Judecătorul statuează că, prin prisma imineței respectării dreptului la un proces echitabil, garantat de art.6 din Convenţia Europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, pornind de la necesitatea asigurării dreptului părților la o hotărâre motivată, instanța de judecată își va motiva concluziile în prezenta speță, prin prisma analizei argumentelor prezentate de către părți, raportate la materialele cauzei civile și la cadrul legal incident.

26. Conform art.10 alin.(1) Codul civil, *persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.*

27. Conform art.15 alin.(1) Codul civil, *apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.*

28. Conform art.774 alin.(1) Codul civil, *în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.*

29. Conform art.775 alin.(1) Codul civil, *debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei*.

30. Conform art.776 Codul civil, *obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.*

31. Conform art.858 alin.(1) Codul civil, *temeiul executării rezidă în existenţa unei obligaţii*. Alin.(2) *Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit*.

32. Conform art.912 alin.(1) Codul civil, *creditorul are dreptul de a obţine plata silită a sumelor de bani datorate ajunse la scadenţă*.

33. Conform art.992 alin.(1) Codul civil, *contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.*

34. Conform art.1763 alin.(1) Codul civil, *prin contractul de credit, o bancă sau o organizaţie de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziţia unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiţia rambursării ei, a plăţii dobînzii şi a altor plăţi aferente, sau îşi asumă orice alt angajament de a achiziţiona o creanţă sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanţii*. Alin.(2) *Contractul de credit se încheie în scris*. Alin.(3) *Faţă de contractul de credit se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esenţa contractului de credit nu reiese contrariul.*

35. Materialele cauzei confirmă că la 24 octombrie 2025 între OCN„Easy Credit”SRL, în calitate de creditor și Grigoraș Alexandru, în calitate de debitor, a fost încheiat contractul privind prestarea serviciilor financiare de consum (serviciu de creditare) la distanță nr.084622232, potrivit căruia reclamantul i-a acordat pârâtei un credit în mărime de 6.399 lei (pct.3.01), fără dobândă (pct.3.02 lit.a) și comisioane de administrare (pct.3.02 lit.b) (f.d.8-11).

36. Potrivit graficului de rambursare, Grigoraș Alexandru avea obligația de a restitui creditul în 10 de rate lunare egale, fiecare în cuantum de 640 lei (f.d.12).

37. Conform materialelor dosarului, suma creditului contractat de pârâtă nu a fost transferată în contul acestuia, ci în contul SA„Moldcell”, comerciantul de la care Grigoraș Alexandru a procurat bunuri (f.d.19). Modalitatea de debursare a creditului a fost prevăzută expres la clauza 3.01 lit.b) din contract, potrivit căreia creditul se trage (eliberează) integral, într-o singură tranșă, prin transferul sumei creditului, la contul comerciantului, pentru stingerea unor obligații financiare ale acestuia în scopul achiziționării unor bunuri/servicii.

38. Astfel, OCN„Easy Credit” SRL și-a executat integral, corespunzător și cu bună-credință obligațiile contractuale asumate față de pârâta Grigoraș Alexandru. În schimb, aceasta nu și-a executat obligația de rambursare a creditului în conformitate cu graficul de plăți convenit între părți, efectuând doar trei plăți aferente ratelor lunare scadente, după care a încetat executarea obligațiilor contractuale asumate.

39. Ca urmare a neexecutării în termen a obligațiilor contractuale asumate și a acumulării restanțelor la plata ratelor prevăzute de contract, la data de 06 martie 2026, OCN„Easy Credit”SRL a somat debitorul Grigoraș Alexandru cu privire la existența datoriei restante și necesitatea stingerii acesteia (f.d.22).

40. Întrucât somația transmisă a fost recepționată de către pârâtă, iar aceasta ulterior expedierii somației nu a efectuat nicio plată în vederea stingerii obligațiilor restante, OCN„Easy Credit”SRL a înaintat la data de 16 iulie 2026 prezenta cerere de chemare în judecată către Grigoraș Alexandru, solicitând încasarea datoriei în cuantum total de 7.069 lei, precum și compensarea cheltuielilor de judecată, constând în taxa de timbru în mărime de 200 lei și taxa de stat în cuantum de 332,72 lei (f.d.4-6).

41. Din certificatul privind achitările și datoria lui Grigoraș Alexandru aferent contractului de credit nr.084622232 rezultă că pârâta înregistrează o datorie totală de 7.069 lei, compusă din rate scadente neachitate în cuantum de 2.550 lei, penalitate în mărime de 1.960 lei și ratele rămase dar neachitate n mărime de 2.559 lei (f.d.7).

42. Potrivit pct.4.01 din contract, încălcare gravă admisă de debitor se va considera neexecutarea de către acesta a obligației de restituire integral și la termen a ratei lunare. Iar potrivit pct.4.02, creditorul este în drept, după expirarea termenului de 30 zile de neexecutare continuă să inițieze procedurile judiciare interne cu privire la executarea (colectarea) silită a datoriei.

43. Astfel, în situația în care contractul încheiat între părți prevede restituirea creditului în rate iar debitorul nu le-a restituit în modul stabilit, creditorul OCN„Easy Credit” SRL este în drept de a solicita în instanța de judecată restituirea imediată a soldului restant al creditului ce constituie 5.109 lei.

44. Reieșind din cele expuse mai sus, judecătorul conchide că pretenția reclamantului OCN„Easy Credit”SRL privind încasarea de la pârâta Grigoraș Alexandru a datoriei restante aferente creditului, inclusiv a sumelor ratelor rămase neachitate, în cuantum total de 5.109 lei, acordat în baza contractului nr.084622232 din 24 octombrie 2025, urmează a fi admisă.

45. Cu referire la pretenția OCN„Easy Credit”SRL cu privire la încasarea din contul pârâtului a penalității în sumă de 4.700 lei, judecătorul reține că potrivit art.947 alin.(1) și (3) Cod civil, *clauza penală este o prevedere contractuală prin care părţile evaluează anticipat prejudiciul, stipulînd că debitorul, în cazul neexecutării obligaţiei, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate). Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligaţiei garantate prin clauza penală sau a părţii neexecutate, inclusiv sub forma unei dobînzi de întîrziere.*

46. Potrivit pct.3.03 lit.b) din contract, în cazul în care debitorul nu-și va executa integral și în termen obligația de achitare către creditor a ratei lunare, partea aflată în întârziere va achita celeilalte părți, pe lângă obligațiile de bază și o penalitate în mărime de 20 lei pentru fiecare zi de întârziere. Penalitatea urmează a fi achitată imediat de către partea aflată în întârziere.

47. Totodată potrivit pct.5.03 lit.c) din contract, clauza cu privire la penalitate va rămâne valabilă și după expirarea termenului contractului în cazul în care neexecutarea obligațiilor debitorului va continua, inclusiv în cadrul procedurii de executare silită.

48. De asemenea, potrivit pct.3.04 lit.e) din contract, în cazul rambursării anticipate, parțiale sau integrale a creditului, creditorul este îndreptățit la o compensație rezonabilă și justificată în mod obiectiv pentru eventualele costuri legate direct de rambursarea anticipată a creditului. Mărimea compensației este de: 1% din valoarea creditului rambursat anticipat dacă perioada de timp dintre rambursarea anticipată și rezilierea convenită a contractului de credit este mai mare de un an: 0,5 % din valoarea creditului rambursat anticipat, dacă perioada de timp dintre rambursarea anticipată și data convenită pentru rezilierea contractului de credit nu este mai mare de un an.

49. Judecătorul notează că în economia modernă, contractele standardizate, fie în domeniul financiar bancar, fie în domeniul imobiliar sau prestări servicii, sunt omniprezente. Ele facilitează tranzacțiile și economisesc timp pentru părțile implicate. Totuși, această practică ascunde riscul apariției clauzelor abuzive, care, de cele mai multe ori, pot afecta consumatorii. În Republica Moldova, acest aspect este reglementat prin Codul civil, care asigură un cadru legal ce protejează consumatorii împotriva abuzurilor. Cadrul normativ autohton transpune, în mare măsură, principiile europene stabilite prin Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și garantează un grad ridicat de protecție pentru consumatori.

50. O clauză contractuală este considerată abuzivă atunci când, fără a fi negociată individual, creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților contractante, în detrimentul consumatorului. În acest context, „negocierea individuală” este un element esențial, deoarece clauzele standard, adesea impuse de partea mai puternică din punct de vedere economic (profesionistul), nu oferă consumatorului posibilitatea reală de a influența structura contractului. Iar, o clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă în cazul în care, în contradicție cu cerința de bună credință, provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților stabilite prin contract, în detrimentul consumatorului.

51. Totodată, se consideră întotdeauna că o clauză nu s-a negociat individual atunci când a fost redactată în prealabil, iar, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența conținutul clauzei, în special în cazul unui contract de adeziune. Acestea devin abuzive dacă favorizează, în mod excesiv, furnizorul de servicii și prejudiciază consumatorul.

52. Pentru ca o clauză contractuală să fie declarată abuzivă, aceasta trebuie să îndeplinească cumulativ anumite condiții esențiale: - Lipsa negocierii individuale. - Dezechilibru

semnificativ între părți, - Există un abuz de putere din partea comerciantului, - Încălcarea drepturilor fundamentale ale consumatorului.

53. Judecătorul precizează că contractual din speță este încheiat între profesionistul OCN„Easy Credit”SRL și consumatorul Grigoraș Alexandru.

54. Potrivit art.1 din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12 iulie 2013 (în vigoare la data încheierii contractului), *scopul prezentei legi este dezvoltarea cadrului legal necesar pentru asigurarea protecţiei intereselor economice ale consumatorilor prin crearea de condiţii echitabile pentru obţinerea creditelor de consum, precum şi prin stabilirea unor norme de comportament responsabil al creditorilor în acordarea creditelor pentru consumatori.*

55. Potrivit art.2 alin.(1) și alin.(2) lit.c) din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12 iulie 2013 (în vigoare la data încheierii contractului), *1) Domeniul de reglementare al prezentei legi sînt contractele de credit pentru consumatori. (2) Prezenta lege nu se aplică următoarelor tipuri de contracte: contracte de credit în baza cărora creditul este acordat fără dobîndă şi fără alte costuri.*

56. Articolul 3 din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013, în sensul prezentei legi, noţiunile utilizate au următoarele semnificaţii: *costul total al creditului pentru consumatori* – toate costurile, inclusiv dobînda, comisioanele, taxele şi orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătură cu contractul de credit şi care sînt cunoscute de creditor, cu excepţia taxelor notariale; costurile pentru serviciile accesorii aferente contractului de credit, în special valoarea medie a primelor de asigurare, sînt incluse în cazul în care obţinerea creditului sau obţinerea acestuia potrivit clauzelor şi condiţiilor prezentate este condiţionată de încheierea unui contract de servicii; *consumator* – persoană fizică care intenţionează să comande ori să procure sau care comandă, procură ori foloseşte produse şi servicii pentru necesităţi nelegate de activitatea de antreprenor sau cea profesională; *contract de credit pentru consumatori* – contract prin care un creditor acordă sau se angajează să acorde unui consumator un credit sub forma de amînare la plată, împrumut sau alte facilităţi similare, cu excepţia contractului pentru prestarea de servicii în mod continuu sau pentru furnizarea de bunuri de acelaşi fel, atunci cînd consumatorul plăteşte pentru acestea în rate, pe toată durata furnizării lor.

57. Potrivit art.327 alin.(1) Cod civil, *actul juridic este nul dacă nulitatea sancţionează încălcarea unei dispoziţii legale prin care se ocroteşte un interes general (nulitate absolută).*

58. Art.328 alin.(1) din Codul civil prevede că *nulitatea absolută a actului juridic poate fi invocată, atît pe cale de acțiune, cît și pe cale de excepție, de orice persoană care are un interes născut și actual. Instanța de judecată este obligată să o constate din oficiu după ce a ascultat opiniile participanților la proces.*

59. Potrivit art.329 alin.(1) Cod civil, *în contractele cu consumatorii sînt nule clauzele abuzive, precum şi clauzele prin care se derogă de la dispozițiile legale de la care este interzis a se deroga în detrimentul consumatorului (nulitatea de protecție.*

60. Articolul 1069 alin.(1),(6) Cod civil prevede că, *clauza propusă de una dintre părţi nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a putut să-i influenţeze conţinutul, în special deoarece aceasta s-a elaborat anticipat, indiferent că face parte din clauze standard sau nu. Clauză standard se consideră clauza care a fost elaborată anticipat pentru o multitudine de contracte implicînd diferite părți și care nu a fost negociată individual.*

61. Potrivit art.1069 alin.(4) Cod civil, *în contractul dintre un profesionist şi un consumator se prezumă că: a) clauzele au fost propuse de către profesionist; b) clauzele nu au fost*

negociate individual; c) clauzele elaborate de către un intermediar sau un alt terț au fost propuse de către profesionist.

62. Potrivit art.1070 alin.(1) Cod civil, *clauzele propuse de către o parte care nu au fost negociate individual pot fi invocate față de cealaltă parte doar dacă cealaltă parte le-a cunoscut sau dacă partea care le-a propus a luat măsuri rezonabile pentru a atrage atenţia celeilalte părţi asupra lor la momentul încheierii contractului sau înainte de aceasta.*

63. Articolul 1072 alin.(1) Cod civil *prevede că, într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist şi dezavantajează considerabil, contrar bunei-credinţe, consumatorul.*

64. În conformitate cu dispozițiile art.1075 alin.(1),(2) Cod civil*, la evaluarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în sensul art.1072 alin.(1), art.1073 şi 1074 se va ţine cont de: a) respectarea obligaţiei de transparenţă prevăzută la art.1071; b) natura obiectului contractului; c) circumstanţele determinante în cadrul încheierii contractului; d) celelalte clauze contractuale; şi e) clauzele cuprinse în orice alt contract de care depinde contractul. Evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate să se refere la obiectul contractului şi nici la caracterul adecvat al preţului sau al remuneraţiei, pe de o parte, faţă de bunurile, lucrările sau serviciile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în cazul în care s-a respectat obligaţia de transparenţă, prevăzută la art.1071. Obiectul contractului şi raportul dintre preţ şi calitate pot fi luate în considerare la evaluarea caracterului abuziv al celorlalte clauze contractuale.*

65. Conform art.1076 alin.(1) Cod civil, *clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută.*

66. În conformitate cu art.16 lit.a) Legea privind protecţia consumatorilor nr.105 din 13 martie 2003, *consumatorul, la încheierea contractelor, are următoarele drepturi: a) de a lua liber decizii la achiziţionarea produsului, serviciului, fără a i se impune în contracte clauze abuzive sau care pot favoriza folosirea unor practici comerciale incorecte, de natură a influenţa opţiunea acestuia.*

67. Conform art.1078 alin.(1) Cod civil, *sînt considerate abuzive clauzele care nu au fost negociate individual în contractele încheiate cu consumatorii şi care au ca obiect sau efect: a) stabilirea, cu privire la toate litigiile născute din asemenea contract, a competenţei jurisdicţionale excepţionale a instanţei de la locul unde profesionistul îşi are sediul. Această dispoziţie nu se aplică dacă instanţa aleasă este, totodată, cea de la locul unde consumatorul îşi are domiciliul; b) stabilirea unui termen de preaviz al declaraţiei de rezoluţiune a profesionistului mai scurt decît termenul impus consumatorului; c) excluderea sau limitarea drepturilor consumatorului în ceea ce ţine de protecţia datelor cu caracter personal sau a vieţii private; d) excluderea sau limitarea exercitării de către consumator a excepţiilor ori a limitelor legale ale drepturilor de autor care aparţin profesionistului, inclusiv cea de a face o copie privată de pe operă; e) acordarea dreptului profesionistului, în cazul în care obiectul comenzii nu este disponibil, să furnizeze un echivalent fără a informa în mod expres consumatorul de această posibilitate şi de faptul că profesionistul trebuie să suporte cheltuielile de returnare a ceea ce consumatorul a primit în temeiul contractului, în cazul în care consumatorul îşi exercită dreptul de a respinge prestaţia; f) acordarea dreptului profesionistului să-şi rezerve un termen exagerat de lung sau nemenţionat în mod corespunzător pentru a accepta sau a refuza o ofertă; g) acordarea dreptului profesionistului să-şi rezerve un termen exagerat de lung sau nemenţionat în mod corespunzător pentru a-şi executa obligaţiile care îi revin în temeiul contractului; h)*

solicitarea de la consumator a plăţii în avans excesive sau a garanţiilor excesive de executare a obligaţiilor care îi revin. Această dispoziţie nu se aplică contractelor din domeniul serviciilor financiare; i) împiedicarea în mod nejustificat a consumatorului să obţină livrări sau reparaţii din surse terţe adecvate; j) legarea în mod nejustificat a contractului cu un alt contract cu profesionistul sau cu un terţ într-un mod la care consumatorul nu se poate aştepta în mod rezonabil; k) impunerea unei sarcini excesive asupra consumatorului în cazul în care consumatorul declară rezoluţiunea unui contract pe termen nedeterminat; l) prelungirea cu mai mult de 1 an a termenului iniţial sau a termenelor de reînnoire a contractului pentru furnizarea continuă de bunuri, lucrări sau servicii, cu excepţia cazului în care consumatorul dispune de un drept la rezoluţiune în orice moment, printr-un preaviz de maximum 30 de zile; m) acordarea posibilităţii profesionistului de a interzice sau a limita transferul drepturilor aferente garanţiei cu ocazia înstrăinării bunului de către consumator în folosul terţilor; n) condiţionarea de către profesionist a prestării serviciului cu un anumit tip de mijloc de măsurare, deşi mijlocul de măsurare utilizat de consumator este legal; o) excluderea sau limitarea dreptului consumatorului de a recurge la rezoluţiune în cazul în care profesionistul a modificat unilateral clauzele contractuale în condiţiile prevăzute la art.1077 alin.(1) pct.10); p) exonerarea profesionistului de obligaţia, dacă este prevăzută de lege, de a soma consumatorul sau de a-i stabili un termen pentru executarea obligaţiilor contractuale.

68. Potrivit art.5 alin.(1) din Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013, *creditorul şi, dacă este cazul, intermediarul de credit furnizează consumatorului, în baza clauzelor şi a condiţiilor de creditare oferite de către creditor, precum şi, după caz, a preferinţelor exprimate şi a informaţiilor furnizate de către consumator, informaţiile necesare care să îi permită consumatorului să compare mai multe oferte pentru a putea lua o decizie informată cu privire la eventuala încheiere a unui contract de credit.*

69. Articolul 3 alin.1-3 al Directivei 93/13/CEE A Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii stabilește că o clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă în cazul în care, în contradicție cu cerința de bună credință, provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului. Se consideră întotdeauna că o clauză nu s-a negociat individual atunci când a fost redactată în prealabil, iar, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența conținutul clauzei, în special în cazul unui contract de adeziune. Faptul că anumite aspecte ale unei clauze sau o anumită clauză au fost negociate individual nu exclude aplicarea prezentului articol pentru restul contractului, în cazul în care o evaluare globală a acestuia indică faptul că este, cu toate acestea, un contract de adeziune. În cazul în care orice vânzător sau furnizor pretinde că s-a negociat individual o clauză standard, acestuia îi revine sarcina probei.

70. Prin clauza contractuală în litigiu să nu fi fost negociată se înțelege că contractele de împrumut, încheiate cu consumatorii, sunt pre formulate, standard, clauzele fiind prestabilite de către creditor, fără să fi dat consumatorului posibilitatea de a modifica sau înlătura vreuna dintre clauze, iar eventualele diferențe dintre ele nu se datorează negocierii cu clienții, ci particularităților fiecărui client în parte.

71. Se consideră întotdeauna că o clauză nu s-a negociat individual atunci când a fost redactată în prealabil, iar din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența

conținutul clauzei, în special în cazul unui contract de adeziune, așa după cum sunt contractele credit/împrumut.

72. Astfel, negocierea directă cu consumatorul nu este echivalentă cu prezentarea pachetului de servicii de către creditor și cu obligația de informare, negocierea presupunând, ca partea, consumatorul, să aibă posibilitatea modificării clauzelor contractuale.

73. Prin ea însăși creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în acest sens se va verifica conținutul drepturilor și obligațiilor părților, valoarea, la care acestea se raportează, precum și existența clauzelor, prin care nu se acordă aceleași drepturi ambelor părți contractante.

74. Potrivit art.11 alin.(1)-(2) din Codul civil, *buna-credință este un standard de conduită a unei părți, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic.*

75. La aprecierea bunei-credințe va trebui să se țină cont de scopul esențial urmărit de „dobândă, comision, taxe și orice alt tip de costuri, pe care trebuie să le suporte consumatorul", care constituie în mod vădit o obligație esențială care se impune consumatorului în schimbul punerii la dispoziție a împrumutului.

76. Judecătorul ține să remarce faptul că Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa a decis că protecția recunoscută consumatorilor prin Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele cu consumatorii, presupune ca instanța națională să poată verifica, din oficiu, dacă o clauză a contractului dedus judecății are caracter abuziv (cauza Ferenc Schneider, C 137/08).

77. În acest sens Curtea a statuat că în ce privește problema dacă o instanță învestită cu un litigiu, decurgând dintr-un contract încheiat între un comerciant și un consumator poate verifica, din oficiu, în ce măsură clauzele cuprinse în acest contract au caracter abuziv, trebuie constatat că sistemul de protecție introdus prin directivă pornește de la premisa, potrivit căreia consumatorul se află, din punctul de vedere al echilibrului contractual și al forței de a negocia, într-o poziție dezavantajoasă față de comerciant și deține un nivel mai scăzut de cunoștințe față de acesta, ceea ce duce la acceptarea unor clauze prestabilite de comerciant, fără posibilitatea de a influența conținutul acestora.

78. Astfel, în cadrul atribuțiilor care îi revin, în temeiul dispozițiilor Directivei, instanța națională trebuie să verifice, dacă o clauză din contractul care face obiectul litigiului, cu care este sesizată, intră în domeniul de aplicare al acestei directive.

79. De altfel, adoptarea unei legislații speciale privind protecția consumatorului, cum este Directiva 93/13/ CEE - la nivel european, precum și Legea privind contractele de credit pentru consumatori nr.202 din 12.07.2013 la nivel național, au fost elaborate tocmai în scopul de a proteja consumatorii, la încheierea contractelor, inclusiv și a contractului de credit/împrumut cu instituțiile financiare.

80. Potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, stabilită în cauza C415/11 Mohamed Aziz împotriva Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona Manresa (Catalunyacaixa) (2013), pentru a ști dacă o clauză provoacă un „dezechilibru semnificativ" între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului, trebuie să se țină seama, în special de normele aplicabile în dreptul național, în lipsa unui acord între părți, în acest sens. Instanța națională va putea evalua, prin intermediul unei asemenea analize comparative, dacă și, eventual, în ce măsură contractul îl plasează pe consumator într-o situație juridică mai puțin favorabilă, în raport cu cea prevăzută de dreptul național în vigoare.

81. De asemenea, este relevant, în acest scop, să se procedeze la o examinare a situației juridice, în care se găsește consumatorul menționat, având în vedere mijloacele de care dispune, potrivit reglementării naționale, pentru a face să înceteze utilizarea clauzelor abuzive.

82. Dezechilibrul dintre consumator și instituția de creditare nebancară ce oferă împrumutul, este ușor vizibilă. Acest dezechilibru este, în primul rând, unul economic, neavând importanță, dacă s-au produs sau nu efecte în patrimonial consumatorului. În acest sens s-a pronunțat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, menționând expres că în aprecierea echilibrului/dezechilibrului contractual sa avut în vedere faptul că echivalența prestațiilor presupune, ca drepturile si obligațiile reciproce să aibă, dacă nu valoare identică, măcar una apropiată.

83. Potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, sistemul de protecție pus în aplicare prin directiva menționată, se bazează pe ideea că un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de vânzător sau de furnizor, în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și de nivelul de informare - situație care îl conduce la adeziunea la condițiile redactate în prealabil, rar având posibilitate de a exercita o influență asupra conținutului acestora (hotărârea din 27 iunie 2000, Oceano Grupo Editorial and Salvat Editores și hotărârea din 26 octombrie 2006, Mostaza Claro) – drept pentru care, pentru a asigura protecția urmărită de Directiva nr.93/13/CEE, CtEDO a subliniat în mai multe ocazii, că situația de inegalitate care există între consumator și vânzător sau furnizor, nu poate fi compensată decât printr-o intervenție pozitivă, exterioară părților din contract. În cazul în care creditorul pretinde că o clauză standard a fost negociată individual lui îi revine sarcina probei.

84. Totodată din prevederile considerentului nr.16 al Directivei 93/13/CEE „..la evaluarea bunei credințe, trebuie acordată o atenție deosebită autorității pozițiilor de negociere ale părților, dacă consumatorul a fost influențat să fie de acord cu condiția în cauză și dacă mărfurile sau serviciile au fost vândute sau furnizate, la cererea expresă a consumatorului; întrucât condiția de bună credință poate fi îndeplinită de vânzător sau furnizor, dacă acesta acționează corect si echitabil față de cealaltă parte, ale cărei interese legitime trebuie să le ia în considerare".

85. În ceea ce privește împrejurările în care un asemenea dezechilibru este creat „în contradicție cu cerința de bună-credință", este important să se constate că, având în vedere prevederile considerentului nr.16 al Directivei 93/13/CEE, instanța trebuie să verifice în acest scop, dacă creditorul, acționând în mod corect și echitabil față de consumator, se putea aștepta în mod rezonabil, ca acesta din urmă să accepte o asemenea clauză, în urma unei negocieri individuale.

86. Potrivit art.15 alin.(7) Legea nr.202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori (în vigoare la data încheierii contractului), *se interzice: a) aplicarea ratei dobânzii de credit anuale specificate în contractul de credit dacă aceasta depăşeşte 50%, iar toate celelalte plăţi aferente (comisioane, taxe, penalităţi, dobânzi de întârziere şi orice alt tip de plată), cu excepţia dobânzii, pe o zi de credit depăşesc 0,04% din valoarea totală a creditului pentru termenul de utilizare efectivă a creditului de către consumator.*

87. Iar alineatul 9 al art.15 din Legea nr.202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori statuează că, *în cazul încălcării prevederilor alin.(7) sau (8), creditorul are dreptul să solicite doar restituirea sumei inițiale debursate conform contractului de credit acordat, fără revendicarea altor plăți prevăzute în contract (inclusiv dobânda, comisioanele, taxele, penalitățile, dobânzile de întârziere și orice alt tip de plăți). Prezenta prevedere se aplică inclusiv în cazul în care creditorul a transmis unei persoane terțe dreptul de încasare a creanțelor aferente contractului de credit acordat.*

88. Prin prisma prevederilor reținute supra judecătorul conchide că legiuitorul a prevăzut mecanisme juridice speciale de protecție a consumatorilor, cu aplicație în materia contractelor de credit/împrumut. Astfel, legiuitorul a instituit un cadrul legal special, ce reglementează printre altele și costul total al creditului/împrumutului pentru consumatori (dobânda, comisioanele, taxele și orice alt tip de costuri pe care trebuie să le suporte consumatorul în legătură cu contractul de credit), pentru asigurarea protecției intereselor economice ale consumatorilor, prin crearea de condiții echitabile pentru obținerea creditelor/împrumuturilor, precum și prin stabilirea unor norme de comportament responsabil al creditorilor, în acordarea creditelor pentru consumatori. În același timp legiuitorul a prevăzut în mod expres și consecințele juridice pentru nerespectarea de către creditor a prevederilor menționate.

89. Având în vedere că contractul privind prestarea serviciilor financiare de consum (serviciul de creditare) la distanță nr.084622232, încheiat între OCN„Easy Credit”SRL și Grigoraș Alexandru, care constituie obiectul prezentului litigiu, a fost încheiat la data de 24 octombrie 2025 și prevede acordarea creditului cu costuri, acestuia îi sunt aplicabile prevederile Legii nr.202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori, în vigoare la data încheierii contractului.

90. Judecătorul apreciază că raportului juridic dedus judecății îi sunt aplicabile dispozițiile Legii nr.202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori, întrucât contractul de credit litigios nu poate fi calificat drept un contract de credit acordat fără dobândă și fără alte costuri, în sensul art.2 alin.(2) lit.c) din actul normativ menționat.

91. În acest sens, judecătorul reține că, deși contractul prevede formal o rată a dobânzii de 0,00%, precum și lipsa unor comisioane de administrare, aceasta nu este suficientă pentru a concluziona că împrumutul a fost acordat fără costuri. Din conținutul contractului rezultă existența unor obligații pecuniare suplimentare în sarcina consumatorului, distincte de obligația de restituire a sumei împrumutate, respectiv clauza privind plata unei penalități fixe de 20 lei pentru fiecare zi de întârziere în executarea obligațiilor contractuale.

92. Or, noțiunea de „alte costuri”, utilizată de legiuitor în art.2 alin.(2) lit.c) din Legea nr.202/2013, urmează a fi interpretată în sens larg, având în vedere scopul legii de protecție a consumatorului și de asigurare a transparenței costurilor aferente contractelor de credit. Prin urmare, existența unor obligații financiare suplimentare asumate de consumator în legătură cu executarea contractului exclude posibilitatea calificării acestuia drept un contract de credit acordat fără costuri.

93. Astfel, pe lângă încasarea datoriei restante aferente creditului, inclusiv a sumelor ratelor rămase neachitate, în cuantum total de 5.109 lei, reclamantul a solicitat și încasarea penalității de întârziere în mărime de 1.960 lei, calculată în temeiul pct.3.03 lit.b) din contract.

94. Raportând valoarea creditului de 6.399 lei la limita imperativă prevăzută de art.15 alin.(1) lit.a) din Legea nr.202 privind contractele de credit pentru consumatori, totalul comisioanelor, taxelor, penalităților și al oricăror alte plăți, cu excepția dobânzii, nu poate depăși suma de 2,55 lei pentru fiecare zi de creditare, respectiv 0,04% din valoarea creditului (6.399 lei × 0,04% = 2,55 lei/zi).

95. În aceste condiții, judecătorul constată că reclamantul a calculat o penalitate în cuantum de 1.960 lei pentru 98 de zile, ceea ce echivalează cu o sarcină financiară zilnică de 20 lei. Prin urmare, cuantumul plăților percepute depășește plafonul maxim de 2,55 lei pe zi permis de dispozițiile legale aplicabile.

96. Mai mult, pe lângă penalitatea de întârziere în cuantum de 20 lei pentru fiecare zi de întârziere, prevăzută la pct.3.03 lit.b) din contract, părțile au stipulat la pct.3.04 lit.e) și o compensație pentru eventualele costuri legate direct de rambursarea anticipată a creditului: 1% din valoarea creditului rambursat anticipat dacă perioada de timp dintre rambursarea anticipată și rezilierea convenită a contractului de credit este mai mare de un an și 0,5 % din valoarea creditului rambursat anticipat, dacă perioada de timp dintre rambursarea anticipată și data convenită pentru rezilierea contractului de credit nu este mai mare de un an.

97. Analizând în mod coroborat clauzele contractuale prevăzute la pct.3.03 lit.b) și pct.3.04 lit.e), judecătorul constată că mecanismul contractual instituit de părți conduce la perceperea unor obligații bănești suplimentare care, prin efectele lor cumulative, depășesc plafonul maxim imperativ prevăzut de art.15 alin.(7) lit.a) din Legea nr.202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori.

98. În acest context, judecătorul reține că dispozițiile art.15 din Legea nr. 202/2013 au caracter imperativ, fiind instituite în scopul protejării consumatorului împotriva asumării unor sarcini financiare excesive și al prevenirii introducerii în contractele de credit a unor clauze care ar permite creditorului să obțină beneficii patrimoniale peste limitele expres stabilite de legiuitor. Aceste norme nu pot fi înlăturate prin voința părților și prevalează asupra oricăror stipulații contractuale contrare.

99. Or, chiar dacă fiecare dintre clauzele menționate este analizată în mod individual, acestea reprezintă componente ale aceluiași mecanism contractual de sancționare a neexecutării obligațiilor de către consumator și produc efecte juridice concomitente. Prin urmare, legalitatea acestora nu poate fi examinată izolat, ci numai prin raportare la efectul lor economic cumulat asupra obligațiilor asumate de consumator.

100. În măsura în care aplicarea concomitentă a acestor clauze determină depășirea plafonului maxim al plăților admise de lege, rezultă că respectivele prevederi contractuale contravin dispozițiilor imperative ale art.15 alin.(7) lit.a) din Legea nr.202/2013, fiind incompatibile cu regimul juridic instituit de legiuitor pentru protecția consumatorilor.

101. În consecință, devine incidentă sancțiunea expres prevăzută de art.15 alin.(9) din aceeași lege, care limitează dreptul creditorului de a pretinde alte sume decât valoarea creditului efectiv acordat consumatorului. Norma legală are caracter imperativ și instituie o consecință directă a nerespectării plafonului legal al plăților aferente creditului, respectiv decăderea creditorului din dreptul de a solicita plata costurilor suplimentare prevăzute contractual.

102. Prin urmare, judecătorul concluzionează că OCN„Easy Credit”SRL este îndreptățită să pretindă exclusiv restituirea sumei efectiv debursate în baza contractului de credit, fără a putea solicita încasarea penalităților sau a altor plăți care, prin efectul lor cumulat, depășesc limitele stabilite de dispozițiile imperative ale Legii nr.202/2013.

103. Aplicând principiul echității și al bunei-credințe în executarea obligațiilor contractuale, orice pretindere a creditorului care depășește strict cadrul normativ în vederea protejării consumatorului reprezintă o încălcare a drepturilor celui din urmă și nu poate fi admisă.

104. În conformitate cu art.121 Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului.*

105. În conformitate cu art.130 alin.(1) Codul de procedură civilă, *instanţa judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală,*

completă, nepărtinitoare şi nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul şi interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

106. Având în susținere dispozițiile legale nominalizate mai sus, analizând toate probele în ansamblu, din punct de vedere al veridicității și pertinenței acestora, judecătorul ajunge la concluzia că cererea de chemare în judecată înaintată de OCN„Easy Credit”SRL către Grigoraș Alexandru cu privire la încasarea datoriei, penalității de întârziere urmează a fi admisă parțial.

107. În raport cu pretenția reclamantului privind încasarea cheltuielilor de judecată, judecătorul denotă că, potrivit art.82 Codul de procedură civilă*, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru şi cheltuielile de judecare a cauzei.*

108. Conform art.94 alin.(1) Codul de procedură civilă*, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pîrîtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.*

109. Judecătorul relevă faptul că reclamantul la depunerea acțiunii în instanță a achitat taxa de stat în mărime de 332,72 lei precum și taxa de timbru în mărime de 200 lei, fapt confirmat prin ordinile de plată din 29 mai 2026 (f.d.2,3), sume care se pretind a fi încasate din contul pârâtului cu titlu de cheltuieli de judecată.

110. În acest sens, ținând cont de cuantumul pretențiilor admise, judecătorul va dispune încasarea cheltuielilor de judecată pentru taxa de stat din contul pârâtului, în beneficiul reclamantului, proporțional pretențiilor admise din acțiune, în mărime de 254,32 lei, precum și taxa de timbru în sumă de 200 lei, iar în total 454,32 lei, în conformitate cu art.94 alin.(1) Codul de procedură civilă.

111. În conformitate cu art.238-241, art.276^4 Cod de procedură civilă, judecătorul

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se admite parțial cererea de chemare în judecată depusă de SRL„Easy Credit” către Grigoraș Alexandru cu privire la încasarea datoriei, penalității de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

Se încasează de la Grigoraș Alexandru în beneficiul SRL„Easy Credit” datoria în mărime de 5.109 (cinci mii una sută nouă) lei.

Se încasează de la Grigoraș Alexandru în beneficiul SRL„Easy Credit” suma de 454,32 (patru sute cincizeci și patru,32) lei, drept compensare a cheltuielilor de judecată.

Prezenta hotărâre se publică pe pagina web a instanței judecătorești și se comunică participanților la proces, inclusiv prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Nord în termen de 30 zile de la data adoptării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Bălți, sediul Central.

Judecător **Eduard Balan**